

for at gå ind i den debat. Jeg synes, det er lidt fattigt kun at få at vide, at det, man har foreslået, er klamt, men vi får måske lejlighed til at veksle ord om det på et senere tidspunkt.

Regeringens mål med denne redegørelse er at nå frem til en ny erkendelse af kulturpolitikken og kulturpolitikken betydning. Det er regeringens holdning, at den fortsatte gode udvikling af velfærdssamfundet er tæt forbundet med den diskussion, vi har om om kulturpolitikken, og de beslutninger, vi træffer i forlængelse af den diskussion, vi har i dag. Jeg mener også, at kulturen har nogle meget vigtige funktioner i samfundet, og udviklingen af et aktivt dansk kunstliv som basis for bevarelse af dansk identitet, udviklingen af befolkningens kulturelle kompetence og sikring af kvaliteten i de offentligt støttede kulturtilbud bør derfor have den højeste prioritet i enhver regerings politik, som den har det i denne regerings.

Kulturel kompetence kan sikres på mange måder, og det sker ikke udelukkende ved de redskaber, vi primært diskuterer i dag. Vort uddannelses- og skolesystem, foreningslivet – det har forskellige ordførere også været inde på – alt dette er med til at forme de mennesker, der bor her i landet, og det er vigtigt at have for øje i denne kulturpolitiske sammenhæng.

Kulturpolitikken bidrag til udviklingen af den kulturelle kompetence er mange, og det fremgår også af redegørelsen og af dagens debat i øvrigt. Der er peget på mange områder, men vigtigst er, at en aktiv og fremadrettet kunst- og kulturpolitik stimulerer den dynamik og forandringsvilje, som skal sikre velfærdssamfundets beståen og fortsatte udvikling.

Kunsten skal – og den skal have mulighed for det – sammen med videnskaben være samfundets udviklingslaboratorium, eksperimentarium, hvis man tør bruge det ord. Med dette udsagn i redegørelsen mener jeg, at kunst- og kulturlivet har kreativitet, kraft og udviklingsmuligheder, som resten af samfundet enten ikke har eller mangler at blive opmærksom på. De veje, kunsten viser, kan udfordre, glæde og inspirere os andre, og det er vigtigt, at vi lader os udfordre såvel personligt som i vores arbejdsliv. Derfor er dagens debat vigtig for både kulturpolitikken og samfundsudviklingen.

I dagens samfund forfalder vi måske for let til at lade os rive med og ikke stille spørgsmål og krav om, hvordan vi vil forme Danmark. Mange betragter Danmark som en lille brik i et stort spil, en brik, der ikke har stor betydning,

men det er der ingen grund til. Det ville være en menneskelig og politisk falliterklæring ikke at opstille krav og ambitioner og fælles visioner for fremtiden, og jeg mener, kulturpolitikken kan spille den store rolle i denne proces. Kulturpolitikken handler både om holdninger, om vore evner til at udvikle dem, om vores kreativitet og om vor menneskelige og kulturelle kompetence.

Det er nævnt i redegørelsen, at der har været tendenser til at instrumentalisere kulturpolitikken. Dermed henvises der til de mange gange, hvor kulturpolitik kun har været et instrument for andre politikker. Kulturpolitikken er imidlertid alt for vigtig til kun at være et redskab for social-, erhvervs-, beskæftigelses-, integrations- og andre politikker. Kulturpolitikken har – og det forsøger jeg at præcisere i redegørelsen – sine egne mål, som ikke bør være underlagt eller underordnet andre. Kulturpolitikken mål er således heller ikke at sikre kunstnerens sociale sikringsordninger – det er et svar til Enhedslisten, og jeg skal komme tilbage til det senere – eller at sikre fast arbejde for medlemmerne af kunstnerens faglige organisationer. Kulturpolitikken mål er udvikling og kvalitet og at sætte nye mål for samfundet, og kunsten skal – og vi må bede til, at den kan det – sætte nye dagsordener, også for os politikere.

På det helt konkrete plan skal disse ambitioner selvfølgelig finde nogle udtryk, for det handler kulturpolitik også om. Men jeg mener, at regeringen og Folketinget har lidt tid at løbe på. Der er ingen grund til det store hastværk. Vi har også nogle bindinger, vi skal tage hensyn til, og disse bindinger synes jeg, at mange – også i den presse, der interesseret har behandlet redegørelsen op til denne dag – går udenom. Vi har en mediaaftale, der løber frem til årtusindskiftet, vi har en aftale om de regionale kulturforsøg, der også forpligter os til at se forsøgene gennemført, før vi justerer den berørte lovgivning, og endelig har vi naturligvis et stort kompleks af forpligtelser over for de institutioner, love og andet, vi allerede har i dag, og som vi hverken kan eller vil løbe fra. Jeg siger dette, fordi der i hvert fald hos nogle, også blandt dette Tings medlemmer, har været tilløb til at ville fortrænge det, som allerede binder.

Regeringens holdning er ikke, at vi ikke skal have en politisk debat, tværtimod. Men i respekt for de indgåede aftaler kan vi ikke til-lade, at den bare skal handle om enkeltstående